

פּוּק 1



לָאן הוֹלְכוֹת מְכַשְׁפוֹת צְעִירוֹת בְּחֶפְזָה הַקְּיָץ? הֵן הוֹלְכוֹת
לְמַחְנֵה קִיץ לְמְכַשְׁפוֹת. אוּ בְּכָל אֶפֶן, לְשֵׁם הוֹלְכֵת בֵּת
דוֹדְתֵי וְרִיטֵי – וְזֶה בְּעֶרְךָ הַדְּבָר הַיְחִיד שֶׁהֵיא מְסַגֶּלֶת
לְדַבֵּר עֲלֵיו!

”יָדַעְתְּ שְׂמַחְנֵה הַמְכַשְׁפוֹת מִתְנַהֵל כְּבָר כְּמַעַט מֵאֵה
שָׁנִים?” הֵיא אָמְרָה בְּרָגַע שְׁנִכְנָסָה בְּדִלֵת לְשַׁעוֹר הַכְּשׁוֹף
הַשְּׁבוּעִי שֶׁלָנוּ בְּשַׁבָּת בְּבִקְרָה.

הַחֲתוּלָה הָאֶפְרָה הַמְּפַסְפֶּסֶת שְׁלִי, פָּגְאָתָה, קִדְמָה אֶת
וְרִיטֵי בְנִשְׁיִפֵת אֵיבָה. הֵיא לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָהּ בְּמִיחָד.



"כּוֹ, כְּבֵר סִפְרַתְּ לִי – פְּעַמִּים, " אָמַרְתִּי, אַךְ וְרִיטִי לֹא
הִקְשִׁיבָה.

"זֶה מִתְחִיל תְּמִיד בְּעָרֵב חַג הַקֶּצִּיר – בִּ-31 בְּיוּלִי,"
הִיא הִמְשִׁיכָה.

חַג הַקֶּצִּיר חָל בְּאַחַד בְּאוּגוּסְט כָּל שָׁנָה, לַחֲגֹג אֶת
הַיְבוּלִים הָרֵאשׁוֹנִים, וְכִמָּה שְׁבוּעוֹת אַחֲרָיו חָל חַג הַיָּרֵחַ
בְּעֵת הַיָּרֵחַ הַמָּלֵא הַבָּא. לְמַכְשָׁפוֹת יֵשׁ שְׁמוֹנֵה חֲגִים
גְּדוֹלִים כָּל שָׁנָה, וּבְסִמְטַת קוֹבֵן אֲנַחְנוּ חוֹגְגִים אֶת כָּלָם.
חוּץ מִזֶּה, יֵשׁ לָנוּ הַמּוֹן חֲגִיגוֹת וּמִסֻּבּוֹת אַחֲרוֹת לְרַגֵּל כָּל
מִינֵי דְבָרִים אַחֲרִים. מְכַשְׁפִּים וּמְכַשְׁפוֹת אוֹהֲבִים לַחֲגֹג.
וְרִיטִי עֲלֵעֵלָה בְּדַפֵּי עֲלוֹן הַמִּידָע שֶׁל מַחֲנֵה הַמְכַשְׁפוֹת
שֶׁהִבִּיָּאָה אֶתָּה.

"שְׁלֵשָׁה-טָעוֹר חֲנִיכֵי כְּשׁוֹף מְזַסְנִים כָּל שָׁנָה," הִיא קִרְאָה.
"עוֹד רַבִּים אַחֲרִים רוֹצִים לְבוֹא, אַךְ אֵין מְקוֹם לְכָלָם."
"אֲנִי לֹא רוֹצָה לְלַכֵּת," הַזְכַּרְתִּי לָהּ. לֹא הִיָּתָה לִי כָּל
כּוֹנֵה לְלַכֵּת לְמַחֲנֵה הַמְכַשְׁפוֹת.

אָבֵל וְרִיטִי נוֹפְפָה בַּחוּבְרַת מוּל פְּנֵי. "אֶתָּה לֹא יְכוּלָה
לְהִתְחִיל לְדַמְּיֵן לְעֲצָמָךְ כִּמָּה נִפְלֵא זֶה יִהְיֶה, בָּלָה," אָמַרָה



בְּעֵינַיִם בּוֹרְקוֹת. "מַחְנֵה מְכַשְׁפוֹת זֶה כְּמוֹ לָלֶכֶת כָּל יוֹם
לְמִסְבָּה בְּסִמְטַת קוֹבֵן, רַק הַרְבֵּה יוֹתֵר כִּיף! זֶה הַמָּקוֹם
הַקְּסוּם בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם."

לְפַעְמִים וְרִיטֵי אוֹמֶרֶת דְּבָרִים רַק כְּדֵי לְעוֹרֵר בִּי
קִנְיָאָה, וְלִכֵּן חֲשַׁבְתִּי שֶׁהִיא וְדַאי מְגִזִּימָה בְּקֶשֶׁר לְמַחְנֵה
הַמְכַשְׁפוֹת. קֶשֶׁה הִיא לִי לְדַמְּיֵן לְעֶצְמִי מְקוֹם קְסוּם יוֹתֵר
מִסִּמְטַת קוֹבֵן.



לפני שגרתתי כאן חייתי במעון טמפלטון, בית יתומים שאינו קסום כלל וכלל. אבל אז, ביום נפלא אחד, הגיעה לשם לילית ואמצה אותי. לא ידעתי בהתחלה שהיא מכשפה, או שסמטת קובן היא מקום שרק מכשפים ומכשפות חיים בו. לו הייתי יודעת, הייתי קרוב לנדאי מתפוצצת מאשר! מאז שאני זוכרת את עצמי רציתי להיות מכשפה, אם כי לא ידעתי שאני באמת כזאת – או, ליתר דיוק, בעלת פוטנציאל להיות מכשפה – עד שלילית גלתה לי.

”שלום, וריטי, אמרה לילית, יוצאת מן המטבח, שם הכינה את הקדרה לשעור שלנו.

”תראי אילו דברים נפלאים אעשה במחנה המכשפות, דודה לילית, אמרה וריטי, מצביעה על עמוד שהראה חניכי כשוף רצים בשדה אזמרגד מלא פרחים ופרפרים מרהיבי עין. ”אני כבר מתה להגיע לשם.”

הסתכלתי בלילית שלקחה את החוברת מידי וריטי ועלעלה בה באטיות.



"כַּשֶׁהֵייתִי חֲנִיכַת כֶּשׁוּף

וְהִלַכְתִּי לְמַחְנֵה הַקִּיץ אֶהְבֵּתִי
לְקִלוֹת מְרֻשְׁמְלוֹ סְבִיב מְדוּרַת הַקֶּשֶׁת, "אָמְרָה,
וְחִיָּכָה. "בְּאַחַת הַפְּעָמִים סָפַר נֶעַר אֶחָד, חֲנִיף
בְּמַחְנָה, שֶׁהוּא אָכַל מָאָה מְרֻשְׁמְלוֹ בְּעָרֵב אֶחָד.
אָנִי לֹא יוֹדַעַת אִם זֶה נִכּוֹן אוֹ לֹא, אֲבָל בְּהַחֲלֵט
הָיָה לוֹ כָּאֵב בְּטֶן לְמַחְרַת הַיּוֹם."

מְעוֹלָם לֹא רָאִיתִי מְדוּרַת קֶשֶׁת אוֹ קְלִיתִי
בָּהּ מְרֻשְׁמְלוֹ. זֶה דוֹקָא נִשְׁמַע כִּיף. אֲבָל לֹא
מִסְפִּיק כְּדֵי לְגַרֵם לִי לְרִצּוֹת לְלַכֵּת לְמַחְנָה.

"יֵשׁ בַּחוּבְרַת תְּמוּנָה שֶׁל

מְדוּרַת קֶשֶׁת?" שְׁאַלְתִּי, רוֹכְנַת
לְפָנִים, שְׁאוּכַל לְרֹאוֹת.

"לֹא, אֲבָל יֵשׁ תְּמוּנָה שֶׁל

הַזְּקוּקִים, "אָמְרָה וְרִיטִי.

"יֹוֹתֵר מִכֹּל אָנִי מְחַכָּה לְלַמֵּד

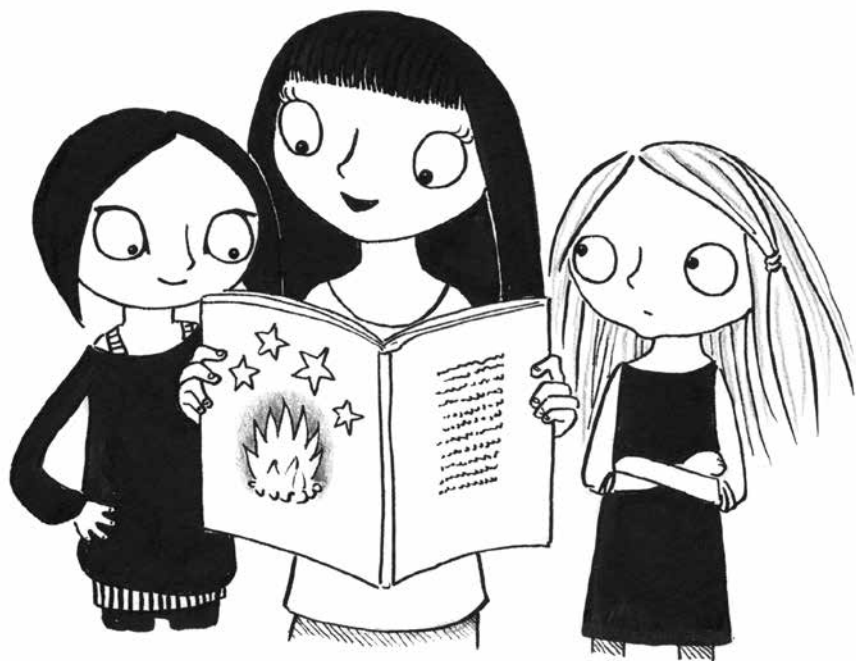
כֹּל מִינֵי כְּשָׁפִים חֲדָשִׁים, דוֹדָה

לִילִית."



”אה,“ אמרתי בקול קטן. גם את זה הייתי רוצה לעשות. שעורי הכשוף כל כך מרתקים ומהנים שגוריטי ואני היינו רוצות מאד שיהיו לנו יותר שעורים כאלה. אבל מתר לנו לקבל שעור אחד בשבוע, בשבת בבקר, ובכל שעור מתר לנו ללמד כשוף חדש אחד בלבד. לטעות בהטלת כשוף עלולות להיות תוצאות נוראות, כך שזאת הדרך הטובה ביותר לודא שנלמד כל כשוף כהלכה.

לפי החוברת, במחנה המכשפות הכלל של כשוף אחד לשבוע משעה זמנית.



”אתן רוצות ללמד אחד מהכשופים שלמדתי במחנה
המכשפות?” שאלה לילית.
”כן!” קראנו שתינו פה אחד.
”דגים, אמרה פגאתה.

בעיני רב האנשים פגאתה נראית כמו חתולה רגילה
לכל דבר, אבל זה לגמרי לא נכון. לאחרונה גלינו שהיא
חתולת מכשפות אמתית,

וזה דבר נדיר מאד.

חתולי מכשפות אמתיים

יכולים לבחור את

המכשף או המכשפה

שהם רוצים לחיות

אצלם, ופגאתה

בחרה בי!

יש להם כחות קסם

מיחדים משלהם, אך

איש אינו יודע על כך

הרבה. זה מאד מסתורי.





וְכֹךְ יֵשׁ לִי חֲתוּלַת מְכַשְׁפוֹת
מִיֶּחֱדָת מְשָׁלִי, לְמֵרוֹת הָעֶבְדָּה
שָׁאֲנִי עֲדִין חֲנִיכַת כְּשׁוֹף מִתְלַמְּדַת
בְּלֶבֶד. נִחַשְׁתִּי אֶת הָאֶמֶת כִּשֶׁהִיא
הִתְחִילָה לְנִסּוֹת לְדַבֵּר, וְנִכּוֹן
לְעִכְשׂוֹ הִיא יוֹדַעַת לֹמַר מֶלֶה

אַחַת: "דָּגִים". אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁהִיא אוֹהֶבֶת לֹמַר "דָּגִים"
כִּי זֶה הָאֵכֶל הָאֲהוּב עֲלֶיהָ.

הַחֲתוּלִים הָאֲחֵרִים שָׁלְנוּ – מִיֶּסְטִיקָה, אֶמְלָקָה,
בְּזִיטָה וּבְרִימְלָקִין – יָשְׁבוּ עַל מַדְפֵי הַסְּפָרִים וְצִפּוּ בָנוּ,
מַעֲמִידִים פָּנִים כָּאֵלוֹ הֵם לֹא בְּאֶמֶת מִתְעַנְיָנִים. אַרְבַּעְתֶּם
חֲתוּלִים סִיאָמִיִּים רְגִילִים,
אָבֵל מִתְנַהֲגִים כָּאֵלוֹ הֵם מֵעַל
לְאֲחֵרִים.

"אֲנִי לֹא זוֹכֶרֶת בְּמַדְיָק אֶת
הַכְּשׁוֹף," אָמְרָה לִילִית. "אֵלֶךְ
לְהִבִּיא אֶת הַגְּרִימוֹאֶר שְׁלִי."
גְּרִימוֹאֶר הוּא סֶפֶר מִיֶּחֱדָת שְׁבוּ





מכשפות רושמות את כל הפשופים שלהן. הגרימואר של לילית מלא עד להתפקע.

”אני קצרת רוח להגיע שוב למחנה המכשפות,” אמרה וריטי. ”בשנה שעברה אף אחד לא רצה לעזב בסוף המחנה. כלם היו כל כך עצובים ביום האחרון.”

נדתי בראשי, כי הייתי בטוחה שאני הייתי מאשרת לעזב את המחנה. לא רציתי מלכתחלה ללכת לשם, אפלו לא קצת, אפלו אם מלמדים שם מאה פשופים חדשים. לא רציתי לעזב את לילית, או את פגאתה,





או את החתולים האחרים, או את סמטת קובו, אפלו
ליומים, שלא לדבר על שבועים.

וריתי לא אהבה את ניד הראש שלי. היא מבגרת ממני
בכמה שנים, וחושבת תמיד שהיא צודקת בכל דבר.
לפעמים וריתי ממש נחמדה, כשהיא רוצה, אבל
לפעמים היא ממש מרשעת.

”לו היית במחנה המכשפות, גם את לא היית רוצה
לעזוב, בלה דונה, ”עמדה על דעתה, מניחה את ידיה
על מתניה ומדגישה כל מלה. ”את סתם מעמידה פנים
שאת לא רוצה ללכת, כי לא הזמנת. ודאי שכחו אותך,
כי את כל כך חדשה בעולם המכשפות. אבל כל חניף
כשוף שהתמזל מזלו לקבל הזמנה והגיע למחנה לא
רוצה לעזוב לעולם...”

